

Krzysztof Kamil Baczyński

Pillantás

(Spojrzenie)

Nem tér vissza semmi. Ezen idők
elfeledettek; csak tükörben
saját képmásomba maródik sötét
homály – rossz és üres.

Ó tudom kívülről tudom és ismételni nem
akarok sehogy, mert nem tudom előre
saját formám. Így halok meg
ajkaimon a félig felfedezett Istennel.

Most ismét itt ülünk körbe-körbe
és veri az eső a falakat - kint
tekintet komor, akár kötél gerendára kötve
s a felhők némák mind.

Közülünk az első – az én vagyok
szerelmes lélek. Világ virágba borult
mint óriás felhő, álmaink tüze
s amint e fák, oly vagyok – sudár.

Közülünk a második – az én vagyok
a gyűlölködést elkezdtem végül
villan a kés, nem néma könny
vízszínű száraz szemekből.

Közülünk a harmadik – az én vagyok
kisírt könnyekben tükröződve
és fájdalmam nagy akár az éjjel.

És a negyedik, kit ismerek magam
kit alázatra tanítok ismét
hasztalan tékozolt évek
és szívem nagyon beteg szívem
s a halál, mely egyre nő csak bennem.

1943. X. 18.